

Arrest

nr. 114 006 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 februari 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 29 mei 2009 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 1 september 2009.

1.3. Op 24 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.4. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 30 mei 2013.

1.5. Op 6 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 27.02.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 04.06.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 01.09.2009 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 24.09.2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 30.05.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij meerdere keren op bezoek zou zijn gegaan bij zijn broer in Frankrijk en bij zijn zus in Nederland. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zus sinds 2007/2008 in Leeuwarden in Nederland zou wonen en een verblijfstitel van onbepaalde duur zou hebben. Overwegende dat deze verklaringen geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat dd. 13.05.2013 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vader in 1989 gedood werd door de Hezbollah. Overwegende dat de advocaat in zijn brief verklaart dat de vader van betrokken lid was van een syndicaat in M., waardoor hij in de problemen geraakt zou zijn met de Hezbollah. Overwegende dat de advocaat van betrokkene in zijn brief verklaart dat betrokkene gehandicapt werd door het stappen op een landmijn, die voor de vader van betrokkene bedoeld zou zijn geweest. Overwegende dat de advocaat van betrokkene verklaart dat de vader en de broer van betrokkene vermoord werden door de Hezbollah. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij onderstaande documenten nog niet zou hebben voorgelegd omdat hij niet wist dat deze noodzakelijk waren. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief van het Ministerie van Justitie te Libanon dd. 18.03.1993 (+ franse vertaling) voorlegt waarin betrokkene wordt opgeroepen zich aan te bieden bij de rechtbank op 08.07.1996 naar aanleiding van een klacht die tegen betrokkene werd ingediend door M.K.B. en zijn vrienden. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een aanhoudingsbevel dd. 07.12.1996 (+ franse vertaling) voorlegt wegens een strafrechtelijke zaak (slagen en verwondingen, aanslag en poging tot moord) die tevens betrokkene geopend werd. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een uitspraak van de rechtbank van T. dd. 12.10.1996 (+ franse vertaling) voorlegt waarbij betrokkene bij verstek veroordeeld werd. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een kopie besluit van de rechtbank van T. dd. 06.03.2006 (+franse vertaling) voorlegt waarin bevestigd wordt dat bovenvernoemd arrest nog steeds van kracht zou zijn aangezien betrokkene deze nog steeds ontvlucht heeft. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij denkt dat het origineel exemplaar van bovenstaande kopie bij zijn advocaat zou zijn. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zus bovenstaande documenten meegenomen zou hebben uit Libanon in augustus 2012. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene een brief, geschreven door zijn broer B., dd. 05.02.2013 voorlegt waarin wordt verklaart dat de vrienden van B., de persoon op wie hij geschoten zou hebben op 07.06.1993, nog steeds op zoek zouden zijn naar hem. Overwegende dat dit document een

gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat het hier gaat om niet-officiële informatie uit een niet-officiële bron die niet onpartijdig is. Overwegende dat betrokkene zijn militair boekje voorlegt dd. 11.08.1993 voorlegt om te bewijzen dat hij zijn militaire dienst niet heeft kunnen doen omwille van zijn handicap. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de brief van zijn broer en het militair boekje van betrokkene meegenomen zouden zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn familie nog in Libanon zou wonen. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer naar Libanon gearresteerd en opgesloten zou worden. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen nieuw paspoort zou kunnen verkrijgen van Libanon (nadat het eerste achtergebleven zou zijn bij de smokkelaar) omdat hij vervolgd zou worden in Libanon. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij gezondheidsproblemen zou hebben (epilepsie en problemen met wandelen). Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.08.2009, 24.09.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "Schending van artikel 1 van de Conventie van Geneve in samenhang met een schending van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980, Schending van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980, Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet, Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, Schending van artikel 4, eerste lid Richtlijn 2004/8B/EG van 29 april 2004".

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"Artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 stelt:

(...)

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)

Verzoeker begrijpt absoluut niet hoe men op basis van de premissen opgesomd in de bestreden beslissing tot deze conclusie kan komen.

Men kan alleen maar besluiten dat men niet weet of verzoeker een ernstige vrees voor vervolging heeft.

Men kan niet besluiten dat er geen vrees is, omdat hij tijdens de eerste asielaanvraag de bovenstaande elementen niet heeft ingeroepen.

Verzoeker verwijst naar het artikel 51/8 Vreemdelingenwet, waarin duidelijk te lezen is dat niet voor een tweede keer dezelfde asielaanvraag kan ingeroepen worden.

Uit de voorbereidende werken bij dit artikel, voorheen artikel 50 al. 2 en uit arresten van het Arbitragehof en Grondwettelijk Hof nr. 614/94, nr. 83/94 en 81/2008 blijkt meerbepaald dat: "un refus conformément à l'article 51/8 peut être considéré comme un refus d'examiner, une deuxième fois, une affaire avec les mêmes parties et ayant le même objet".

De ratio legis van dit artikel is dat eenzelfde asielaanvraag niet nogmaals kan voorgelegd worden aan het CGVS. Nagekeken dient te worden of er sprake is van eenzelfde aanvraag.

In casu is duidelijk dat een heel andere aanvraag werd voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aanvraag is in die mate anders, dat een weigering van inoverwegingname het recht op asiel schendt. Verzoeker brengt echter weldegelijk elementen naar voor die aanduiden dat er sprake is van een ernstige vrees voor vervolging.

In een arrest van 1 april 2011 besluit de RVV dat als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden bewijs van feiten die zich voorgedaan hebben voor de laatste fase van de asielprocedure maar waarvan het bewijs niet kon worden aangebracht op het laatste nuttige moment in de eerste asielprocedure, nl. de openbare terechtzitting bij de RVV. Het arrest wijst er tevens op dat de aangebrachte bewijselementen beoordeeld moeten worden in het licht van de verklaringen afgelegd door de asielzoeker. (RW AV, 1 april 2011, nr. 59.178)

Verzoeker werd bij de eerste asielaanvraag slecht geïnformeerd.

Slechts via tussenkomst van zijn broer en zus is hij aan documenten geraakt die zijn asielrelaas kunnen staven.

Hij was nog niet in het bezit van deze documenten tijdens de eerste asielaanvraag.

Tenslotte blijkt uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat bepaalde documenten door hen niet relevant worden geacht omwille van hun aard of herkomst.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover.

"22. En l'espèce, le Conseil rappelle qu'en vertu de [l'article 51/8 alinea 1er, de la loi du 15 décembre 1980, le Ministre ou son délégué peut décider de ne pas prendre une demande d'asile en considération '(lorsque l'étranger a déjà introduit auparavant la même demande d'asile (...)) et qu'il ne fournit pas de nouveaux éléments qu'il existe, en ce qui le concerne, de sérieuses indications d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève, tel que définie à l'article 48/3 (de la même loi), ou de sérieuses indications d'un risque réel d'atteintes graves telles que définies à l'article 48/4 (de la même loi). (...)].

Deux conditions se dégagent des lors du texte légal: la première, relative à l'introduction d'une précédente demande d'asile et la seconde, relative) l'absence d'éléments nouveaux. En l'espèce, il n'est pas contesté qu'une demande d'asile a précédemment été introduite par le requérant. La discussion porte, en revanche, sur la question de savoir si celui-ci a ou non fourni '(...) de nouveaux éléments qu'il existe, en ce qui (le) concerne, de sérieuses indications d'une crainte fondée-de persécution au sens de la Convention de Genève, tel que définie à l'article 48/3 (de la même loi) (...)', sachant que cette crainte ou ce risque doit exister en cas de retour du demandeur d'asile dans son pays d'origine ou, le cas échéant, de résidence habituelle.

En l'occurrence, le Conseil constate qu'en affirmant que 'la lettre est d'ordre prive, nature dont il ne découle qu'une force probante limitée, et qu'elle n'apporte aucun renseignement concernant d'éventuelles recherches à l'encontre du candidat', la partie défenderesse ne s'est pas limitée à un examen du caractère nouveau de l'élément produit par le requérant a l'appui de sa deuxième demande d'asile mais a apprécié sa portée par rapport aux craintes de persécution et au risque d'atteintes graves allégués, d'une manière qui outrepassé la compétence qui lui est conférée par l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980. En effet le pouvoir de la partie défenderesse dans ce cadre se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués. L'examen de la fiabilité d'un document produit a l'appui d'une nouvelle demande d'asile excède des lors l'appréciation du caractère nouveau, au sens de l'article 51/8 précité, des éléments produits. en participe de l'examen au fond de ceux-ci (dans le même sens: C. CE., arrêt n° 49 708 du 19 octobre 2010, confirmé par CE., arrêt n° 215.579 du 5 octobre 2011).

Au vu de ce qui précède, le Conseil constate que l'acte attaque procède d'une interprétation manifestement erronée de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980 et n'est pas adéquatement motivé quant aux raisons de ne pas prendre la demande d'asile du requérant en considération.» (RVV, arrest 82.032 van 31 mei 2012, eigen onderlijning)

Verzoeker heeft de nieuwe documenten maar recent uit Libanon laten overkomen. Op moment van de eerste asielaanvraag had hij geen contact met mensen in Libanon.

Hij kon, omdat hij zijn familie niet kon contacteren, de documenten niet laten komen. Na vele jaren heeft verzoeker het contact met zijn familie in Libanon kunnen herstellen. De documenten heeft hij om die reden pas nu kunnen laten opsturen. Het zijn dus weldegelijk nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 4 eerste lid Kwalificatierichtlijn (RL 2004/83/EG) stelt dat de asielinstanties (in casu verweerster) de plicht heeft om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de

verzoeker te beoordelen. Deze plicht werd niet als dusdanig overgenomen in de Belgische wetgeving, maar heeft wel rechtstreekse werking.

Volgens het Hof van Justitie houdt deze samenwerkingsplicht concreet in dat: "indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven."

Deze bepaling specificeert niets over de tweede of volgende asielaanvraag. Er dient dus geconcludeerd te worden dat bij elke aanvraag een serieus onderzoek dient te gebeuren over mogelijke gegronde vrees voor vervolging.

In casu werden slechts stereotiepe motiveringen gegeven over de mogelijkheid bepaalde elementen eerder in te roepen. Echter over de gegronde vrees voor vervolging wordt er geen onderzoek gedaan. Nochtans zijn de ingeroepen elementen nooit onderzocht. Dit is een schending van de samenwerkingsplicht van artikel 4 Kwalificatierichtlijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft artikel 48/3 en 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden en heeft op zeer onzorgvuldige wijze gehandeld. Hierdoor schendt de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing bevat de feitelijke en juridische overwegingen waarop ze gesteund is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze rekening houdt met de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken en met name de stukken en elementen beoordeelt die aan de grondslag liggen van verzoekers tweede asielaanvraag.

Verzoeker toont niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Zelfs indien deze beoordeling geschiedt aan de hand van algemene overwegingen of via een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Uit artikel (oud) 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens op cumulatieve wijze:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

In het kader van de beoordeling van de relevantie van aangevoerde gegevens, namelijk het nagaan of de gegevens van die aard zijn om tot een andere beslissing te komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag, mogen de aangehaalde gegevens getoetst worden aan de voorgaande asielprocedures (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.996).

2.7. Gelet op het gestelde in punt 2.5. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt. Om dezelfde reden kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat er over de gegronde vrees voor vervolging geen onderzoek werd gedaan.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn derde asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een oproepingsbrief van het Ministerie van Justitie, waarin verzoeker gevraagd wordt zich aan te melden op 8 juli 1996 + vertaling;
- een aanhoudingsbevel voor verzoeker van 7 december 1996 + vertaling;
- een uitspraak van de rechtbank te T. van 12 oktober 1996 + vertaling;
- een besluit van de rechtbank te T. van 6 maart 2006 + vertaling;
- een brief van verzoekers advocaat, waarin voormelde documenten beschreven worden;
- een brief van verzoekers broer B. van 5 februari 2013, waarin wordt verklaard dat de vrienden van B., de persoon op wie hij geschoten zou hebben op 7 juni 1993, nog steeds op zoek zouden zijn naar hem;
- verzoekers militaire boekje.

Verzoeker verklaarde op de vraag wat de bedoeling is van het neerleggen van de documenten het volgende: *“Ik zal worden gearresteerd en opgesloten in Libanon. Ik hoop dat de documenten die ik u voorleg voldoende zijn om mijn problemen die ik heb in Libanon aan te tonen.”*

Voorts voegde verzoeker er nog aan toe: *“(...) Ik vraag nu pas de 3 de keer asiel aan omdat me werd gezegd dat via 9 ter het makkelijker zou zijn in België te kunnen blijven. Mijn 9 ter is nu negatief. Ik hoop dat mijn asielaanvraag een positief gevolg zal hebben.”*

2.9. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten door een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 27 februari 2009, terwijl verzoekers tweede asielaanvraag eindigde met een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 24 september 2009. De Raad stelt vast dat de documenten die verzoeker neerlegde bij het indienen van zijn derde asielaanvraag ofwel dateren van de periode 1996-2006, ofwel verwijzen naar feiten die in de periode 1993-1996 plaatsvonden. Deze documenten kunnen derhalve weliswaar ‘nieuw’ zijn in de zin dat deze nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verweerder, maar kunnen niet worden beschouwd als gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van verzoekers eerdere asielaanvragen, zodat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals vermeld in punt 2.6. De bestreden beslissing besluit derhalve terecht dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

2.10. Met betrekking tot de documenten die dateren van de periode 1996-2006 stelt de bestreden beslissing telkens dat verzoeker de documenten naar voren had kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker kan het niet eerder neerleggen van documenten ter ondersteuning van zijn vluchtmotief niet vergoelijken door louter voor te houden dat hij *“bij de eerste asielaanvraag slecht geïnformeerd [werd]”, “nog niet in het bezit [was] van deze documenten tijdens de eerste asielaanvraag”* en *“na vele jaren heeft verzoeker het contact met zijn familie kunnen herstellen. De documenten heeft hij om die reden pas nu kunnen laten opsturen.”* Zoals verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stelt kan *“van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht [...] worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt.”*

2.11. Andere documenten die verzoeker neerlegde die verwijzen naar feiten die in de periode 1993-1996 plaatsvonden, worden niet weerhouden wegens hun gesolliciteerd karakter. Het betreft brieven opgesteld door verzoekers advocaat en door zijn broer. Voor zover verzoeker van oordeel is dat verwerende partij met deze beoordeling haar bevoegdheid toegekend door (oud) artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet overschrijdt, wijst de Raad erop dat artikel (oud) 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). (Oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Door te oordelen dat bepaalde documenten een gesolliciteerd karakter hebben beoordeelt de verwerende partij de bewijswaarde ervan en gaat ze dus niet haar bevoegdheid te buiten die haar toegekend is door (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.13. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat *“bij elke aanvraag een serieus onderzoek dient te gebeuren over mogelijke gegronde vrees voor vervolging”* en werpt de schending op van artikel 4 § 1 van de richtlijn 2004/83/EG. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van dit artikel zoals bedoeld in punt 2.16., dit gelet op artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003, dient te dezen ook rekening gehouden te worden met het gestelde in artikel 32.3. van richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze bepaling luidt als volgt: *“Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in*

verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG.” De thans voorliggende beslissing heeft betrekking op dit voorafgaand onderzoek. Enkel indien uit dit onderzoek blijkt dat er nieuwe elementen zijn, wordt de asielaanvraag ter behandeling overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij dan het gestelde in artikel 4,§1, van richtlijn 2004/83/EG van toepassing is. Nu verzoeker niet is toegelaten tot de eigenlijke asielprocedure kan hij zich niet dienstig op voormelde bepaling beroepen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel *“met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten”* werpt verzoeker op: *“schending van artikel 3 EVRM, schending van artikel 33 van de Conventie van Geneve, schending van artikel 5 RL 2008/115/EG, schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Artikel 3 van het EVRM houdt een verbod in op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker stelt dat hij een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in Libanon.

Dit risico werd door verweerster niet onderzocht

Verzoeker verwijst bovendien naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met betrekking tot het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Uit arresten als M.S.S. tegen België/Griekenland of Hirshi tegen Italië volgt dat er een onderzoeksplicht rust op de lidstaten. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./ Griekenland en België, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirshi en anderen/Italië, §131) De lidstaat die een beslissing om het grondgebied te verlaten neemt, dient te weten dat een uitwijzing een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM met zich mee kan brengen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker is gegeven, kan steeds uitgevoerd worden. Het risico dient dus ten laatste bij afgifte geëvalueerd worden. Dit is niet gebeurd, wat op zich een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, zeker gelet op de ingeroepen vrees van verzoeker.

Uit vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. (zie arresten Soering, Chahal, Sufi en Elmi etc.) Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Ook het non refoulementprincipe, opgenomen in artikel 33 van de Conventie van Geneve en artikel 5 Terugkeerriichtlijn (RL 2008/115/EG) legt de verplichting op om na te gaan of er geen risico bestaat op onmenselijke behandeling in geval van verwijdering.

Er gebeurde geen enkel onderzoek naar de risico's bij terugkeer, ondanks de duidelijke vrees die verzoeker bij zijn asielaanvraag heeft geuit.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van Uw Raad:

“In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de DVZ kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De DVZ moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.” (RVV 17 februari 2011, nr. 56.203, 4.3.2.2.3.)

Verzoeker heeft verschillende elementen aangehaald waaruit zijn vrees voor een onmenselijke en vernederende behandeling blijkt, doch deze werden door verweerster niet onderzocht.”

2.15. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 33 van het Vluchtelingen-verdrag aangezien dit enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573), Verzoeker werd echter niet de hoedanigheid van vluchteling verleend overeenkomstig artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag

2.16. Voor zover verzoeker zich beroept op artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, dient erop gewezen te worden dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en

nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 17 februari 2012) en verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde bepaling niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht, derwijze dat hij niet dienstig kan steunen op de schending van artikel 5 van de betrokken richtlijn.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.17. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.18. Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico's bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. In een derde middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 7, 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“De bestreden beslissing stelt over het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende:

(...)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, - zodat hij kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet gemotiveerd.

De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de discretionaire bevoegdheid van verweerster.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

In casu werd niet verwezen naar artikel 7 Vr.W.

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt.”

2.20. Waar verzoeker de schending van de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet opwerpt, dient de Raad samen met verwerende partij vast te stellen dat *“het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd betekend”*, zodat verzoekers betoog niet dienstig is.

2.21. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker is van oordeel dat de motiveringsplicht werd geschonden doordat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gemotiveerd.

2.22. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Via de verwijzing naar artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit wordt het bevel om het grondgebied te verlaten derhalve wel degelijk gemotiveerd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, wijst artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit niet op een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA